

THE NEW YORK TIMES BESTSELLERS

Jau novembrī – Stīva Makvīna filma "Atraitnes"

Linda Laplante

ATRAITNES

Palikušas vienas,
viņas pievērsās noziedzībai kopā

Linda
Laplante
ATRAITNES

Lynda
La
Plante

WIDOWS

Linda
Laplante
ATRAITNES

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111-3
La 598

Copyright © La Plante Global Limited, 2018
Originally published in the English language as WIDOWS
by Bonnier Zaffre Limited, London.
Published in Latvia by arrangement with
Bonnier Zaffre Ltd. and P. & R. Permissions & Rights Ltd.
All rights reserved.

Lindas Laplantes romāna "Atraitnes"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Diāna Breita
Vāka dizains Artūrs Zariņš
Vāka foto © IrinaBg/Shutterstock.com

ISBN 978-9984-35-922-9

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2018

ENAI MIČELAI,
KURA BIJA DOLLIJA ROLINSA – UN VIENMĒR BŪS

PROLOGS

Londona, 1984. gads

Uzbrukuma plāns bija nevainojams; Harijs Rolinss neko citu nemaz nepieļautu. Viņš bija turīgs antikvitāšu tirgotājs, un viņa specialitāte bija ļoti dārgi mākslas darbi, sudrablietas un juvelierizstrādājumi. Abi ar sievu Dolliju viņi bija ietekmīgs pāris. Tomēr Harija Rolinsa raksturā bija arī cita šķautne. Viņš bija veiksmīgs noziedznieks un naudas atmazgātājs, kurš baudīja savu vīru cieņu un uzticību, tomēr bija arī salts, apdomīgs un nāvējošs ienaidnieks. Kaut gan policija turēja viņu aizdomās par ciešām saiknēm ar noziedzīgo pasauli, Harijs Rolinss nebija pavadījis aiz restēm nevienu sava mūža dienu.

Plāns bija vienkāršs un, kā jau visi Harija Rolinsa pārraudzītie, bija izmēģināts neskaitāmas reizes visos sikumos. Četri vīri, slēpjot seju zem balaklavas, aizturēs inkasācijas automobili iepriekš izvēlētā vietā Strendas divjoslu tunelī. Pa priekšu brauks bandas dalībnieks maiznīcas kravas automa-

šinā un aizšķērsos ceļu, strauji nospiežot bremžu pedāli. Tiklīdz inkasenti apstāsies, savu vietu ieņems visi trīs vīri, kas būs sekojuši *Ford Escort* automašīnā. Viens pavērsīs ieroci pret citu transportlīdzekļu vadītājiem un apturēs satiksmi, bet abi pārējie izmantos sprāgstošo želatīnu ar detonācijas kapseli, lai uzspridzinātu inkasācijas automobiļa aizmugurējās durvis. Maiznīcas kravas automašīnas vadītājs viņiem pievienosies, un visi piepildīs cits cita mugursomu ar naudas maisiem. Tad trīs bruņotie laupītāji skriešus pārvarēs piecdesmit jardus līdz tuneļa izbauktuvei, kur viņus jau gaidīs cits automobilis. Ceturtais laupītājs viņus piesegs un aizvedīs maiznīcas automašīnu uz iepriekš izvēlētu paslēptuvi.

Kad maiznīcas automašīna, inkasenti un *Ford Escort* iebrauca Strendas tuneli, viss šķīta norisināmies pēc plāna. Laupītāji bija pieredzējuši un gatavi nākamajam posmam. Tomēr piepeši notika negaidītais. Netālu aiz viņiem parādījās policijas patruļmašīna, kas traucās pa tuneli pakaļ diviem automašīnu zagļiem.

Sirēnas gaudoja, un *Ford Escort* vadītājs izbiedēts pagriezta galvu atpakaļ trokšņa virzienā – tajā pašā brīdī maiznīcas automašīnas vadītājs, rīkojoties atbilstoši iecerei, strauji nospieda bremžu pedāli. Inkasentu šoferis bija spiests rīkoties tāpat. Kad vīrs pie *Ford Escort* stūres atkal pievērsās ceļam, bija jau par vēlu. Viņš ietriecās inkasācijas auto aizmugurē, un zagļi savukārt ietriecās viņa transportlīdzeklī.

Sadursmes rezultātā laupītājs priekšējā sēdekli nevilšus sasvērās uz priekšu. Spridzeklis izkrita viņam no rokas un atsitās pret vadības paneli, izraisot sprādzienu. Uguns aprija visu salonu.

Trīs bruņotie laupītāji bija ieslodzīti paši savā automašīnā, un liesmu un dūmu dēļ nebija iespējams atraut vaļā vadītāja puses durvis. Neviens nevarēja viņus sasniegt, neviens nevarēja palīdzēt, toties visi dzirdēja viņu kļedzienus, kad beidzot eksplodēja degvielas tvertne, saraujot gabalos visu, kas atlicis no viņu automašīnas.

Pēc tam sākās šausminošs juceklis, un neviens nepamanīja maiznīcas automašīnas vadītāju. Viņš brīdi vēroja notiekošo, neticībā sastindzis, pēc tam aizskrēja pie sava transportlīdzekļa un izbrauca no tuneļa.

*

Visus trīs apdegušos liķus, ko izcēla no *Ford Escort*, aizveda uz Vestminsteras morgu. Pēc divām dienām tiesu medicīnas eksperts pabeidza sekciju un oficiāli identificēja bojāgājušos kā Hariju Rolinsu, Džo Pirelli un Teriju Milleru.

Harijs Rolinss bija sēdējis pie *Ford Escort* stūres, tāpēc sprādziens viņu bija saplosījis visvairāk. Ķermeņa augšdaļa vārda tiešā nozīmē bija saraustīta gabalos, galvaskauss tā sašķaidīts, ka to nebija iespējams salikt kopā, bet abas kājas apdegušas līdz kauliem. Toties pie sadegušās, sakropļotās kreisās rokas plaukstas locītavas vēl joprojām bija zelta *Rolex* pulkstenis ar diezgan bojātu gravējumu "Harijam. Milu. Dollija. 12.02.62."

Kaut gan policijai jau no paša sākuma bija aizdomas, ka otrs liķis ir Džo Pirelli, viņa seja vienā sēnā bija pārāk apdegusi, lai par to nešaubīgi pārlicinātos. Viņam bija noziedzīga pagātne, tomēr nevarēja noņemt pirkstu nospiedumus, jo neizdevās atrast nevienu veselu plaukstu. Beigu beigās tika pieaicināts tiesu medicīnas odontologs, kurš identificēja liķi pēc ierakstiem zobārsta kartītē.

Terijs Millers bija iepriekš tiesāts trīs reizes, un viņu identificēja pēc daļēja īkšķa un rādītājpirksta nospieduma no apdegušās kreisās plaukostas pārpalikumiem.

Visi trīs vīrieši bija precējušies. Visas trīs sievas nu bija atraitnes.

1. NODAĻA

Dollija Rolinsa virtuvē gludināja krekla apkaklīti un aproces, kas bija rūpīgi iestīvinātas tieši tā, kā Harijam patika. Viņai blakus bija nolikts veļas grozs, pilns ar izgludinātiem palagiem un spilvendrānām. Pie kājām sēdēja Vilks, mazais, baltais pūdelis, ko Harijs bija atnesis mājās pēc tam, kad Dollija laida pasaulē nedzīvu zēnu un viņu cerības uz ģimeni sabruka. Suns bija nolaidis galvu, bet nezaudēja modrību un sekoja Dollijai, tiklīdz viņa sakustējās.

Jau kopš atgriešanās no policijas iecirkņa Dollija mazgāja un gludināja veļu un slaucīja putekļus. Pulkstenis bija viens pēcpusdienā. Reizēm viņa sastinga un lūkojās tālumā, bet tad sāpes samilza, un viņa atkal sāka strādāt, gatava uz visu, lai tikai atvairītu smeldzi. Policija atteicās rādīt viņai Harija līķi, jo tas bija pārāk sakropļots, un kāda viņas dvēseles daļa atteicās pieņemt dzirdēto. Viņa bija pārliecināta, ka policisti melo un Harijs kuru brīdi atgriezīsies mājās.

*

Linda Pirelli sastingusi stāvēja saltajā morga telpā, un ga-

rie, melnie mati slīga abpus nobālējušajai sejai. Viņa ilgojās pēc tā, kaut blakus būtu kāds cits; viņai bija daudz vēlēšanos, bet tobrīd viņa visvairāk gribēja, kaut viss izrādītos slikts sapnis un viņa kuru katru brīdi pamostos.

– Pēc ierakstiem zobārsta kartītē ir droši secināms, ka šis ir jūsu vīrs, Pirelli kundze. Tomēr visus viņa zobus neatradām, tāpēc būtu nepieciešams, ja arī jūs uz viņu paskatītos, – morga darbinieks skaidroja. – Viena sejas puse nav pārāk apdegusi, tāpēc, ja paliksiet stāvam tepat, viss būs labi. Vai esat gatava? – Nesagaidījis Lindas atbildi, viņš nocēla balto pārklāju.

Linda spēji ievilka elpu, pacēla plaukstu pie mutes un sastinga. Viņa juta kaut ko siltu notekam gar kājas iekšpusi.

– Tualete, man vajag uz tualeti... – viņa klusi murmināja.

– Vai šis ir jūsu vīrs Džozefs Pirelli? – jautāja policiste, kas viņu pavadīja.

– Jā, jā, tas ir viņš. Lūdzu, laidiet mani prom! – Linda šņukstēja.

Policiste satvēra Lindu aiz rokas un saudzīgi aizveda līdz tualetei gaiteni.

*

Piekususi un zaudējusi pacietību, Šērlijas Milleres māte Odrija uzmeta riebuma pilnu skatienu savai vecajai, bezveidīgajai vilnas kleitai, kailajām kājām un puszābaciņiem. Pamanījusi savu atspulgu virtuves logā, Odrija nopētīja oranži nokrāsoto matu sirmās saknes; vajadzēja tās pietonēt, lai atkal sajostos kā cilvēks. Vērojot savu nomākto seju, viņa dzirdēja sirdi plosošos meitas šņukstus augšstāvā.

Šērlija atradās savā gultā, un viņas acis pēc raudāšanas

bija apsārtušas. Noslaukot acis, viņa ik reizi atkal sāka raudāt un neskaitāmas reizes atkārtoja viņa vārdu.

– Terij... Terij... Terij... – Šērlija klagāja, piespiedusi pie krūtīm vīra ierāmēto fotoattēlu.

Odrija ienāca istabā, nesot aplāti, uz kuras bija karsts piens un ar sviestu apziests grauzdiņš, bet Šērlija nespēja nekam pieskarties, tāpēc visu notiesāja Odrija. Ēdot viņa palūkojos uz mazo Teriju fotogrāfiju sudraba rāmī, ko Šērlija cieši turēja rokā.

Apsēdusies uz gultas malas, Odrija vēroja savu skaisto meitu, savas dzīves lielāko lepnumu. Šērlija bija neparasti skaista sieviete ar kārdinošu augumu un gariem, dabiski blondiem, sprogainiem matiem, kas sniedzās pāri pleciem. Viņai bija milīgs raksturs, un viņa uzticējās cilvēkiem. Šērlija tikai vienu reizi mūžā bija rikojusies pretēji Odrijas gribai, proti, apprecējās ar Teriju Milleru. "Viņa tiks tam pāri," Odrija sprieda. "Paies laiks, un viņa atgūsies." Tomēr pagaidām visprātīgāk bija ļaut meitai izraudāties.

*

Kad pulkstenis rādīja divi, Dollija uzvilka gludināšanas dēli augšup pa kāpnēm savā nevainojami kārtīgajā Potersbāras namā. Vilks samiegoties sekoja viņai. Parasti Vilks gulēja dzīvojamā istabā uz biežā persiešu paklāja pie greznā kamīna. Uz dzegas bija saliktas fotogrāfijas, kas attēloja Dollijas un Harija mūžu: kāzas Čelsi rajona dzimtsarakstu nodaļā, kur Dollijai mugurā bija Šaneles modes nama kostīms, bet rokā neliels baltu rožu pušķis; medusmēnesi Parīzē un ik kāzu gadadienu pēc tam; katrus Ziemassvētkus un labdarības balles. Ziemā malkas uguns sildīja Vilka nelielo ķermenīti,

bet vasarā viņam patika vēsais gaiss, kas ieplūda istabā pa atvērtajiem logiem. Tomēr, kad Harijs kaut kur kārtoja savus darījumus, Vilks vienmēr iekārtojās Dollijai blakus uz dīvāna, ko sedza mīksts, sarkans samts ar zeltītām bārkstīm.

Dollija attaisīja guļamistabas durvis. Pie gultas bija nolikta lampa, un tās siltā, maigā gaisma apspīdēja nevainojami tīro istabu. Pieskaņotie aizkari, gultas pārklājs un spilveni bija glīti sakārtoti. Viss atradas tam paredzētajā vietā. Salikusi plauktos izgludināto veļu, Dollija no priekšauta kabatas izņēma paciņu un aizdedzināja jau simto cigareti tās dienas laikā. Dzīli ieelpojot dūmus, viņa juta, kā sirds krūtīs smagnēji cilājas.

Atgrieziesies pirmajā stāvā, Dollija atvēra apskaņošanas sistēmas skapīša melnkoka durvis, ieslēdza atskaņotāju un saudzīgi novietoja adatu uz plates, kas jau bija uzlikta. Kopš atgriešanās no policijas iecirkņa viņa bija to klausījusies neskaitāmas reizes; Ketlīnas Ferjeras sulīgā, samtainā balss, dziedot "Dzīve bez nāves", dāvāja mierinājumu.

Visu nakti Dollija nosēdēja dzīvojamā istabā un smēķēja, bet Vilks ieritinājās viņai blakus. Raudāt viņa neraudāja, jo nespēja – šķita, ka no viņas kāds izsūcis visas emocijas. Viņa atcerējās ritu pirms divām dienām, kad Harijs viņu atvaļinoties noskūpstīja. Vīrs solīja, ka šis komandējums, kura laikā viņš iegādāsies antikvitātes, ilgs tikai dažas dienas. Dollija pēc viņa ilgojās ikkatru mirkli, ko viņš pavadīja prom no mājām, un iepriekšējā vakarā gatavoja lazanju, ko likt galdā vīram pēc atgriešanās – Harijam garšoja apgrauzdēts siers uz makaroniem –, bet tad atskanēja durvju zvans.

Vilks ierējies steidzās pie apkaltajām sarkankoka parādes